

Oko ztratíš ve chvíli, když pracuješ bez brýlí

Pavel Dobeš

Alois byl soustružník ze staré školy
a deset dalších řemesel znal,
byl žňová hlídka, hasil stodoly,
v umění též se orientoval,
veřejnost znala Aloise Crhu
z televize i z veletrhu,
pořádal přednášky, rozdával podpisy,
večery trávil nad dopisy,
v továrních halách visely jeho portréty,
pionýři ze špejlí, z kaštanů stavěli makety.

Děvčata Crhu svlékala očima,
Crhou se nechala vodit za nos,
byl to expert a na práci číman,
kabrňák, moloděc, no abnormální kos,
a když normy trhal, když soustruh roztočil,
lítaly jiskry jak hejna vos,
"dřeš jako Crha" stalo se frází
asi tak běžnou jako "polib mě v šos",
zase jsme měli někoho dělného původu,
kdo se stal ozdobou prvomájových průvodů.

Minulý týden v pátek si přivstal
a prvním taxíkem na šichtu jel,
když ho nesli k soustruhu, ještě si pískal,
ještě měl oči jako orel,
potom však přestal vnímat lidi
a začal vytáčet šponu krutou,
v momentě také zřetelně vidí,
že ji má v oku zabodnutou,
teď poprvé chlapy přešel smích, už ani nehlesli,
a bez hloupých narážek Crhu z dílny zas vynesli.

Za oknem kliniky den už se šeří,
brambořík na stolku smutně kvete,
bez kříže u zdi tam pacient leží
a jeho jméno snad uhodnete,
vždyť jste ho znali, chudáka Crhu,
z televize i z veletrhu,
pořádal přednášky, rozdával podpisy,
večery trávil se nad dopisy,
v továrních halách jsme věšeli jeho portréty,
děcka jsme učili z kaštanů stavět makety.